

stíhání skutku obžalobou stíhaného. Bylo proto, aniž třeba zabývatí se ostatními vývody stížnosti, rozsudek první stolice z důvodu čís. 9 písm. b) Šu 281 tr. ř. zrušiti a, ježto skutečnosti, námitku stížnosti opodstatňující, vyplývají ze spisů, stěžovatele z obžaloby zprostiti.

Čís. 2286.

Ustanovení Šu 486 c), druhý odstavec tr. zák. týká se i toho, kdo samostatně vede věci kupce jednotlivce.

I podmíněné odsouzení přetrhuje promlčení (§§y 229 d), 531 c) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 11. února 1926, Zm I 778/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 26. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 486 čís. 1 a 2 a Šu 486 c) odstavec druhý tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska hmotněprávního zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. uplatňuje stěžovatel, že ustanovení druhého odstavce Šu 486 c) tr. zák. o trestní zodpovědnosti toho, kdo obchod samostatně vede, lze užití pouze tenkrát, je-li dlužníkem společnost, společenstvo nebo spolek, nikoliv, jde-li o firmu kupce jednotlivce jako v projednávaném případě; to prý vyplývá z doslovu druhého odstavce: »Spáchá-li v uvedených případech čin atd. . . .« Zmateční stížnost jest na omylu. Ze srovnání prvního a druhého odstavce Šu 486 c) tr. zák. plyne nade veškeru pochybnost, že slovy »v uvedených případech« v druhém odstavci poukazuje zákon na případy uvedené v prvním odstavci, totiž na všechny případy, zmíněné v §§ech 485, 486, 486 a), 486 b) tr. zák., bez ohledu na to, kdo je v nich dlužníkem, zda společnost, společenstvo, spolek, či jednotlivce. Že při ustanovení druhého odstavce Šu 486 c) tr. zák. má zákon na mysli především podnikatele jednotlivce, vyplývá z jeho účelu, ježto zákon chce tu zabrániti, by se majitel podniku nezbavil osobní trestní zodpovědnosti ustanovením nastrčených lidí svými zástupci, a proto nařizuje výslovně, že zodpovědnost majitele podniku trvá platně vedle samostatné zodpovědnosti těch, kdož obchodní podniky vedou.

Podle čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. namítá stěžovatel, že jeho trestný čin pominul promlčením. Rozsudek se sice otázkou promlčení nezabývá, takže není zákonného podkladu pro uplatňování tohoto zmatku. Poněvadž však dlužno k případnému promlčení přihlížeti z moci úřední, budíž uvedeno, že čin byl spáchán v roce 1923, a že byl obžalovaný oběslán k zodpovědnému výsledku jako obviněný teprve 16. ledna 1925, tedy po uplynutí doby delší jednoho roku, kdy i nejdelší promlčecí lhůta Šu 532 tr. zák. již uplynula. Poněvadž však ze spisů vychází na jevo, že

obžalovaný se dopustil v promlčecí lhůtě, v době od 23. listopadu 1923 do 16. dubna 1924 přečinu maření exekuce podle §u 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 81 ř. zák., pro kterýž byl právoplatně odsouzen do vězení na 8 dní, jest tu překážka promlčení, vytčená v odstavci c) §u 531 tr. zák. Tomu nebrání okolnost, že odsouzení to jest pomíněné, neboť zákon žádá jen, by bylo zjištěno, že se trestný čin v době promlčení stal (viz § 229 d) a § 531 c) tr. zák. slova »se dopustil«); náležitost ta je tu zjištěna soudcovským výrokem, vyslovujeť rozsudek ze dne 18. prosince 1924, že se stěžovatel dopustil po stránce objektivní i subjektivní přečinu maření exekuce v době promlčecí; jaký je jinak obsah dotyčného rozsudku, najmě zda jde o odsouzení (aspoň podle dosavadního stavu spisu) podmíněné, čili nic, je pro posouzení zákonného znaku přetržení promlčení s hlediska §u 229 d) a 531 c) tr. zák. zcela vedlejší.

Čís. 2287.

Pro příčinnou spojitost mezi neopatrnou (rychlou) jízdou a úrazem (pádem) jest s hlediska §u 335 tr. zák. lhostejno, zda jest příčinou pádu vliv fyzický (náráz), či psychický (úlek, strach).

(Rozh. ze dne 11. února 1926, Zm II 387/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 23. června 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost: 1. že soud nesprávně posoudil otázku objektivního zavinění. Stěžovatel má za to, že učinil vše, co bylo v jeho moci, by zabránil úrazu, tím, že rychlost jízdy zvýšil. Bylo prý povinností poškozené, buď aby se ujistila, dříve než se pokusila přejíti silnici, nehrozí-li jí nebezpečí, nebo aby jako starší a churavá osoba se postarala o průvodce, který by jí poskytl náležitou ochranu; 2. nelze prý tu mluvit o subjektivním zavinění, poněvadž prý obžalovaný nemohl předvídati, že se někdo ulekne signálu, následkem toho padne a se poraní; 3. příčinnou spojitost nemohou založiti psychické vlivy — uleknutí a strach. Není-li zjištěno, že obžalovaný D-ovou kolem k zemi srazil, nýbrž že upadla sama následkem tělesné slabosti, byla prý příčinná spojitost přerušena.

Avšak námitky nejsou odůvodněny. 1. Zavinění obžalovaného shledává rozsudek v tom, že, jedá na motorovém kole těsně za W-em, přes to, že viděl, že Marie D-ová přechází silnici a polekána jeho zvoněním se dala do běhu, by včas dosáhla chodníku na druhé straně silnice, nezmírnil jízdy a nezůstal státi, jak byl povinen vzhledem k ustanovení §u 45 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., nýbrž ještě zvýšil rychlost přes nejvyšší dovolenou míru, a snažil se vedle M. D-ové pře-